<u>בבית המשפט העליון</u>

מ"ח 2613/21

לפני:	כבוד המשנה לנשיאה (בדימוס) נ' הנדל
המבקשים:	1. יוסף שגב 2. ד"ר י.שגב ושות'- עורכי דין
	נ ג ד
המשיבה:	מדינת ישראל
	בקשה למשפט חוזר
בשם המבקשים:	בעצמו; עו"ד איתן מעוז
בשם המשיבה:	עו"ד קמיל עטילה

<u>החלטה</u>

מונחת לפניי בקשה למשפט חוזר.

1. המבקשים, עורך דין ומשרד עורכי הדין שהוא עומד בראשו, הורשעו בבית משפט השלום בתל אביב-יפו (ת"פ 32690-06-10) (להלן: הכרעת הדין) בביצוע עבירה של מסירת דו"ח הכולל ידיעה כוזבת במטרה להתחמק מתשלום מס בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 117(ב)(1) ו-117(ב2)(3) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1976 (להלן: חוק מע"מ).

על קצה המזלג, עניינו של הדו"ח בתשלום שכר טרחה עבור שירות משפטי שנתנו המבקשים במסגרת מאבק ירושה בין אם וביתה לבין בן נוסף. בהכרעת הדין נקבע כי המבקשים קיבלו תשלום שכר טרחה בסך 15,677,698 ₪, עבור שירות משפטי שנתנו לבת. את התשלום הם קיבלו מאימה, בעקבות הסכמים שנכרתו בין האם לביתה ובין הבת למבקשים. האחרונים הוציאו חשבונית ונקבו בה כי הם חבים במע"מ בשיעור אפס,

בטענה כי האם, שהתגוררה ביפן בתקופה הרלוונטית והייתה תושבת חוץ, היא מקבלת השירות (סעיף 30(א)(5) לחוק מע"מ). בהכרעת הדין נקבע כי מאחר שהבת היא מקבלת השירות ומאחר שהייתה תושבת ישראל בתקופה הרלוונטית, היה על המבקשים לדווח על התשלום כחב במע"מ בשיעור מלא בסך 2,391,513 ₪.

בגזר הדין שניתן ביום 25.12.2017, נגזרו על מבקש 1 שישה חודשי מאסר שרוצו בעבודות שירות וכן נגזר על כל אחד מהמבקשים קנס בסך 200,000 ₪.

במקביל להעמדתם של המבקשים לדין, התנהל הליך אזרחי בבית המשפט המחוזי, במסגרתו נדחה ערעור על שומת המע"מ שהוצאה על ידי המדינה בעניין הדו"ח הכוזב, מושא ההליך הפלילי (ע"מ 1173/09) ונדחה גם הערעור שהוגש לבית המשפט העליון (ע"א 8272/16) (להלן: פסק הדין בערעור האזרחי).

המבקשים ערערו על הכרעת הדין ועל גזר הדין והמדינה ערערה על קולת העונש לבית המשפט המחוזי (ע"פ 40492-01-18 ועפ"ג 21345-04-18) (להלן: הערעור הפלילי). בפסק הדין מיום 1.5.2019, מצוין כי לאחר שעות רבות של דיונים, הצדדים קיבלו את המלצת בית המשפט לחזור בהם באופן הדדי מהערעורים.

הבקשה למשפט חוזר הוגשה ביום 18.4.2021, כמעט שנתיים לאחר משיכת הערעור, ובמרכזה טענת המבקשים כי קיימות סתירות בין מסקנות הכרעת הדין ובין מסקנות פסק הדין בערעור האזרחי, היוצרות ספק בדבר הרשעתם. המבקשים טוענים כי השוני האמור בין פסקי הדין עולה כדי חשש של ממש כי למבקשים נגרם עיוות דין, לפי סעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984.

2. עיינתי בבקשה למשפט חוזר, בחוות הדעת מטעם היועץ המשפטי לממשלה ובנספחיהן והגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

לאחר מתן פסק הדין בערעור האזרחי, התקבלה בקשת המבקשים להוספתו כראיה בערעור הפלילי. כך, במסגרת הערעור הפלילי, המבקשים העלו את טענותיהם בדבר סתירות בין הכרעת הדין לבין פסק הדין בערעור האזרחי. אולם כאמור, המבקשים בחרו לחזור בהם מהערעור.

נקודת המוצא לדיון בענייננו היא כי משפט חוזר הוא מנגנון חריג אותו יש להפעיל במשורה וכי הוא אינו נועד לקיים הליך נוסף של ערעור. הסמכות להורות על קיומו של משפט חוזר משקפת את האיזון העדין בין חשיפת האמת ותיקון הרשעות שווא ובין עקרונות של סופיות הדיון, הוודאות המשפטית והיעילות הדיונית (מ"ח 6020/13 גור אריה נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (21.10.2014); מ"ח 8653/18 צדיק נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (31.12.2019)). כאן, הכשל בבקשה נסוב סביב היבט דיוני פשוט ויסודי. זאת, באשר ליחס בין מיצוי ההליכים הערעוריים טרם פנייה לבקשה למשפט חוזר.

עיון בפרוטוקולים של הדיונים בבית המשפט המחוזי אשר דן בערעור הפלילי מעלה כי המבקשים שטחו בהרחבה בפני בית המשפט את טענותיהם בדבר השלכות פסק הדין בערעור האזרחי על הרשעתם. ניכר כי מדובר בטענות הזהות לטענות שהמבקשים שבים ומעלים כעת בבקשתם למשפט חוזר. ברם, המבקשים בחרו לחזור בהם מהערעור על הכרעת הדין. בכך הם למעשה ויתרו על הטענות הללו. העובדה כי המבקשים מתחרטים על כך שמשכו את הערעור, בהרהור שלאחר מעשה, אינה מספקת על מנת להשיב את הגלגל לאחור. היענות לבקשה מעין זו אינה עולה בקנה אחד עם נקודת האיזון האמורה, בין סופיות הדיון לבין המשך התדיינות לצורך חשיפת האמת. בענייננו, נסתם הגולל על יכולת המבקשים להעלות טענות בדבר סתירות בין הכרעת הדין לבין פסק הדין בערעור האזרחי (ראו מ"ח 5371/18 לבין נ' מדינת ישראל (18.5.2020); מ"ח 5128/09 גולן נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (15.4.2010)). יש להוסיף כי מבחינה אובייקטיבית, נראה כי הבקשה למשפט חוזר מהווה ניסיון לערוך קיצורי דרך ולעקוף את מסלול ההליך הפלילי. הכלל הוא כי טרם הגשת בקשה למשפט חוזר, על המבקש לעלות בקומות הדיוניות על פי סדר הדין הפלילי. במקרה דנן, המבקשים וויתרו על זכות הערעור כבר בבית המשפט המחוזי ואף לא הציגו כל הסבר משכנע לכך. מכאן כי לא היה באפשרותם להגיש בקשה למתן רשות ערעור בבית המשפט העליון. יוצא כי קיום דיון בבקשה למשפט חוזר הינו עקיפה של מסלול המשפט הפלילי.

3. סוף דבר, לא הוכחה עילה של עיוות דין שכן המבקשים וויתרו על טענותיהם עת חזרו בהם מהערעור הפלילי. דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, ט"ו בתמוז התשפ"ב (14.7.2022).

המשנה לנשיאה (בדימוס)